

POSTANOWIENIE

Dnia 27 października 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Barbara Skoczowska (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Przemysław Kalinowski

SSN Andrzej Ryński

w sprawie **Ł. B.**,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 27 października 2014r.,
wniosku obrońcy skazanego o wznowienie postępowania zakończonego
prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 26 września 2007 r.,
sygn. akt II AKa [...], utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego w W.
z dnia 18 maja 2007 r., sygn. akt III K [...],
na podstawie art. 540 § 1 pkt 1 k.p.k. *a contrario*

postanawia:

- 1. oddalić wniosek o wznowienie postępowania;**
- 2. obciążyć skazanego Ł. B. kosztami sądowymi postępowania wznowieniowego.**

UZASADNIENIE

Ł. B. wyrokiem Sądu Okręgowego w W. z dnia 18 maja 2007 r., sygn. akt III K [...], został skazany za popełnienie 3 przestępstw kwalifikowanych z art. 59 ust. 1 i 2, z art. 58 ust. 1 i 2 i z art. 62 ust. 1 ustawy z 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, za które wymierzono mu kary jednostkowe oraz orzeczono karę łączną 3 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności. Sąd Apelacyjny w [...] wyrokiem z dnia 26 września 2007 r., po rozpoznaniu apelacji obrońcy oskarżonego, utrzymał w mocy zaskarżony wyrok, uznając apelację za oczywiście bezzasadną. Kasacja w sprawie nie została wywiedziona.

Z wnioskiem o wznowienie postępowania w niniejszej sprawie wystąpił w dniu 10 lipca 2014 r. obrońca skazanego Ł. B. powołując się na przepis art. 540 § 1 pkt 1 k.p.k. W uzasadnieniu wniosku obrońca podniósł, że przesłuchani w postępowaniu przygotowawczym, które toczyło się w niniejszej sprawie przeciwko skazanemu, świadkowie A. P., X. Y. i P. K. złożyli fałszywe zeznania. Sąd I instancji uznał je jednak za wiarygodne oraz stanowiące istotne i kluczowe dowody przy ustalaniu winy oskarżonego, a więc dające podstawę do jego skazania. Obrońca na dowód istnienia przesłanek do wznowienia postępowania z art. 540 § 1 pkt. 1 k.p.k. odwołał się do postanowienia prokuratora Prokuratury Rejonowej w O. z dnia 19 maja 2014 r. Powołując się na powyższe okoliczności prawne i faktyczne, obrońca wniósł o uchylenia wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] oraz utrzymanego nim w mocy wyroku Sądu Okręgowego w W. w zakresie punktów I, II i IV tego orzeczenia.

W pisemnej odpowiedzi prokurator Prokuratury Generalnej wniósł o oddalenie wniosku o wznowienie postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek o wznowienie postępowania nie zasługuje na uwzględnienie, gdyż w przedmiotowej sprawie nie zachodzą przesłanki określone w art. 540 § 1 pkt 1 k.p.k., na co słusznie zwraca uwagę prokurator Prokuratury Generalnej w swoim piśmie.

Obrońca, powołując się na podstawę wznowienia określoną w art. 540 § 1 pkt 1 k.p.k., wskazał faktycznie orzeczenie, stwierdzające niemożność wydania wyroku ustalającego odpowiedzialność za przestępstwo popełnione w związku z postępowaniem, tak jak wymaga tego art. 541 §2 k.p.k. Jednakże jak wynika z akt sprawy, obrońca skazanego złożył w Prokuraturze zawiadomienie o podejrzeniu popełnienia przestępstwa składania fałszywych zeznań przez świadków A. P., X. Y. i P. K. oraz przekroczenia uprawnień przez funkcjonariuszy wykonujących czynności w toku postępowania przygotowawczego w dniu 14 maja 2014 r., a zatem w ponad 7 lat po tym, jak fakty stanowiące jego podstawę stały się wiadome skazanemu oraz jego obrońcy. Prokurator Prokuratury Rejonowej w O., bez przeprowadzania jakichkolwiek czynności, postanowieniem z dnia 19 maja 2014 r., sygn. Ds. [...], odmówił wszczęcia śledztwa, wobec stwierdzenia

przedawnienia karalności czynów (art. 17§ 1 pkt. 6 k.p.k.). Orzeczenie to nie zawierało więc żadnych ustaleń świadczących o popełnieniu przestępstw wskazanych przez obrońcę, ani nawet okoliczności uprawdopodobniających ich dokonanie. W takiej sytuacji, to na wnioskodawcy ciążył obowiązek wskazania okoliczności świadczących o dopuszczeniu się popełnienia przestępstw w związku z postępowaniem, czyli wykazanie pierwszej z przesłanek wymienionych w art. 540 §1 pkt 1 k.p.k. Obrońca natomiast nie wykazał w ogóle okoliczności, co najmniej, w wysokim stopniu uprawdopodobniających dopuszczenie się przestępstwa z art. 231 § 1 k.k., a odnośnie przestępstw z art. 233 § 1 k.k. przyjął jedynie założenie, iż świadkowie A. P., X. Y. i P. K. złożyli fałszywe zeznania na etapie postępowania przygotowawczego. Analiza uzasadnienia wyroku Sądu Okręgowego wskazuje natomiast, iż to właśnie tym zeznaniom obciążającym Ł. B. Sąd dał wiarę, a nie zeznaniom złożonym przed Sądem, w których starali się pomniejszać jego winę. Okoliczności powyższe wskazują, że obrońca nie tylko instrumentalnie zwrócił się do Prokuratury, aby uzyskać stosowne postanowienie o odmowie wszczęcia śledztwa, gdyż jako profesjonalny podmiot musiał zdawać sobie sprawę, iż doszło już do przedawnienia karalności przestępstw i to już kilka lat wcześniej, ale również obecnie domaga się od Sądu Najwyższego kolejnej oceny materiału dowodowego, dokonanej już wcześniej przez Sąd Okręgowy w W.. Ocena ta została zaakceptowana przez Sąd Apelacyjny w [...], który uznał apelację obrońcy oskarżonego za oczywiście bezzasadną. Podkreślić należy, że w apelacji obrońca podnosił zarzuty związane z dowolną oceną zeznań tych świadków wskazując, iż za wiarygodne winny być uznane te, które świadkowie złożyli na rozprawie przed Sądem, a nie te z postępowania przygotowawczego. Obecny wniosek obrońcy ma więc jedynie na celu doprowadzenie do zmiany ustaleń faktycznych na zgodne z wersją podawaną przez skazanego, co wykluczone jest w postępowaniu wznowieniowym.

Z tych względów, wobec braku podstaw do uwzględnienia wniosku o wznowienie postępowania, Sąd Najwyższy orzekł, jak na wstępie.

[aw]